

Un tret al cap

A la sala Beckett, Pau Miró estrenà *Un tret al cap* dins del festival Grec de Barcelona. La idea de la Catalunya ciutat que circulà en èpoques pretèrites em pareix bona: permet poder imaginar d'assistir, anant des de Lleida, Tàrraga, Reus, Cervera o Terrassa a una representació teatral contemporània a Barcelona, la nostra capital. Una peça feta per un autor que escriu ara –no al segle XIX o al segle XVI– i representada en aquest teatret jove i viu del Poblenou, que ha estrenat un petit restaurant al costat, amb gran finesstrals. Simplement deliciós.

Naturalment, aquesta idea res té a veure amb la concepció provincial, que és anquilosada, espanyola, antiga i mortuòria; ni tampoc amb les sinèrgies de les capitals de província, que tendeixen a tancar-se en sí mateixes i acaben en el clixé.

El teatre de Pau Miró no és exactament el teatre d'un clàssic de l'escena. És un autor que, en aquesta obra, parteix de l'economia expressiva màxima. Tres grans actrius: Emma Vilarasau, Mar Ulldemolins i Imma Colomer exploren amb la paraula una colla densa de temes. Potser massa? – per a un públic que no és innocent ni tampoc ignorant. Un públic que no es vol saber ignorant, ni ignorat tampoc. Un públic que està al corrent del que passa, del que es diu, del que es pensa.

EMMA VILARASAU ÉS UNA APOSTA SEGURA A L'HORA DE DUR A L'ESCENARI UNA OBRA PLENA DE TENSÍO I DRAMATISME

L'argument és més comprensible en el planteig que en el desenvolupament: una vella periodista que escriu en un diari de gran tiratge és acomiadada per desavinences amb la direcció del rotatiu. El personatge se sent al final de la seua carrera professional, amb un contrapunt familiar expressat a través d'una germana amb secret inclòs. És un remolí d'emocions que t'atrapa: ràbia, admiració per l'energia dels joves, descoberta dels propis paranys que ens posem nosaltres mateixos, narcisisme...

És una obra que ens increpa, balbucejant, sobre el final d'una època –el temps d'abans de la crisi financera del 2008, l'esperit del 78, què es diu ara?– i alhora ens planteja el principi d'una altra: una jove periodista que representa una nova generació que reclama clarament un paper, que es veu apartada de la maternitat, de la feina, dels diners...

Si hagués de fer un tret a l'obra, crec que li sobren temes i no acaba d'enfocar-los tots amb nitidesa, sobretot perquè mostra el present i les formes de la incertesa: la fragilitat del periodisme mal pagat, el conflicte entre generacions, la manera d'acabar dignament les carreres professionals, la voracitat de les empreses i dels seus directius i la mateixa fragilitat humana: la malaltia.

És una obra –s'haurà endevinat que és un drama– que s'encanta en la paraula, que no es conforma amb les solucions previsibles, que fa girs inesperats, que concep el teatre com una expressió pública i veraç del que ens commou, que tendeix a la profunditat sense atènyer-la del tot, que no cerca grans efectes dramàtics, que amb la paraula ben dita, fet i fet, en té prou.

